

живописъ, тъй много се ядоса, че искаше още начаса да я зацапа съ варъ, а автора ѝ да изгони. Учителътъ Радуловъ случайно бѣше тамъ. Той спрѣ ржката на Къня, обясни му, че какъвто и да е дѣдо Недко, но той е човѣкъ съ дарба и картината му трѣбва да се запази само като антика. Къню и това не разбра. Но скоро картината възбуди такъвъ голѣмъ възторгъ, какъвто той съвсѣмъ и не очакваше. Всички почнаха да се изпрѣвърватъ въ стаичката и да се трупатъ съ сѣщото любопитство, както правѣха това, когато влизаха въ нѣкоя панорама на панаира. Застояваха се тамъ, веселѣха се и пиеха съ още по-голѣмо увлѣчение, като че присѣтствието на полуголитѣ жени по стѣнитѣ придаваше нѣщо отъ тия запрѣтени и неизпитани удоволствия, за които само бѣха чували. Къню схвана, че отъ всичко това той може да има добра печалба и се остави отъ намѣрението си да погуби картината. Дѣдо Недко стана нѣщо като антрепреньоръ на панорамата. Той не излизаше отъ стаичката и пиеше тамъ наредъ съ всички.

Настѣпи зимата. Отначало духаха само студени вѣтрове, земята замръзна, не можеше повече да се оре и всички плугове се завърнаха. Полето опустѣ. Два-три дни слѣдъ това непрѣкъснато валѣ снѣгъ. Пжтищата се затвориха, животътъ се прибра и съсрѣдоточи вжтрѣ въ селото. Дебелиятъ снѣгъ бѣше сигурна и топла завивка, хвърлена отъ самата природа върху нѣжния кълнъ на сѣитбитѣ. „Дебелъ снѣгъ — голѣмъ коматъ“, говорѣха си селянитѣ и прѣдричаха добро плодородие. Заредиха се дни на бездѣлица и на почивка. Ако имаше нѣкаква работа, това бѣха само грижитѣ около добитѣка. Заснѣженитѣ поляни край селото се изпѣстриха съ жълти и черни петна, останали отъ сѣното и кърмата на овцетѣ. Хергелетата и яловината свободно се скитаха денемъ изъ оградитѣ, ядѣха сламата до насита направо отъ саплѣцитѣ, дълбаеха ги постепенно и правѣха въ тѣхъ